

ř., neboť touto žalobou lze uplatnit proti povolení exekuce jenom námitky vyvěrající z citovaných tam předpisů §§ 7 a 9 ex. ř., a takových námitek žalobce nečiní, nýbrž tvrdí, že účetní nález není účinným a vykonatelným, že není exekucním titulem podle Šu 1 čís. 10 neb 12 ex. ř. Ale i takové žaloby jsou přípustny a to podle Šu 39 čís. 5 ex. ř. Žaloba jest nejen přípustna nýbrž i odůvodněna. Když, jak nahoře bylo již vytknuto, vojenská správa se pro povolení soudní exekuce nemůže dovolávat ani patentu ze dne 16. ledna 1786, čís. 516 sb. z. s., ani zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák., není vůbec zákona, který by připouštěl provedení účetního nálezu soudní exekucí, povolení její stalo se tedy podle Šu 1 čís. 10 i 12 ex. ř. neprávem. Když dále, jak bylo také již podotknuto, není zákonného předpisu, jenž by opravňoval vojenské správní úřady rozhodovati o sporném, na služebním poměru se nezakládajícím, tedy soukromoprávním nároku, a jmenovitě ho není v zákoně ze dne 19. března 1920, čís. 194 sb. z. a n., nemohl býti žalovaný ku vrácení požitků platně odsouzen vojenskou pensijní likvidaturou, nýbrž může se tak státi jenom řádným soudem. Účetní nález, na jehož základě byla exekuce povolena, jest jako výrok o soukromoprávním nároku bezúčinným a nevykonatelným.

Čís. 6649.

Byla-li po té, když ohledně zabavené věci byla podána a vymáhajícím věřiteli doručena žaloba podle Šu 37 ex. ř., vymáhajícím věřitelem vzata zabavená věc v úschovu, není vymáhající věřitel oprávněn uplatňovati proti nároku zvítězivšího žalobce podle Šu 37 ex. ř. na vydání věci zadržovací právo pro náklady na úschovu věci.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1926, Rv II 741/26.)

Žalovaný zabavil v exekucním řízení proti Bohumilu N-ovi vepře. Již po té, kdy byla Annou N-ovou, tvrdící vlastnictví k vepři, podána a žalovanému doručena žaloba o zrušení exekuce, navrhl žalovaný úschovu vepře. Vepř byl vzat do úschovy, Anna N-ová spor o zrušení exekuce vysoudila a exekuce byla zrušena. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně Anna N-ová na žalovaném vydání vepře. Žalovaný uplatnil zadržovací právo pro náklady na úschovu vepře. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* uznal žalovaného povinným vydati žalobkyni vepře, žalobkyni pak povinnou nahraditi žalovanému náklady na úschovu vepře. *O d v o l a c í s o u d* k odvolání žalobkyně uznal žalovaného prostě povinným vydati vepře.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Zadržováno-li žalobkyni prase, ač její vlastnictví jest rozsudkem zjištěno a ač již exekuce usnesením ze dne 18. března 1926 byla podle Šu 37 čtvrtý odstavec ex. ř. zrušena, nemůže býti žalobkyni bráněno, by

se ve sporu nedomáhala vydání své věci, proti tomu, kdo uplatňuje zadržovací právo. O nepřípustnosti pořadu práva v ten rozum, že věc jest vyřídití prostým usnesením exekučního soudu, nelze tu mluvit, když již zrušovací usnesení bylo vydáno a též uschovateli doručeno a když exekuční soud v řízení exekucním není oprávněn řešiti sporné právní věci. Dovolatel uvádí, že § 471 obč. zák. nečiní rozdílu mezi povahou držby, ale při tom přehlíží, že o právu zadržovacím nepojednává zákon pouze v §u 471, nýbrž i v §u 1440 obč. zák. Podle tohoto předpisu nemohou věci svémocně nebo lstivě odňaté, věci vypůjčené a věci v uschování nebo v nájem (pacht) vzaté vůbec býti předmětem zadržování. V tomto případě jde o věc, která teprve po podání žaloby vylučovací byla podle §u 259 ex. ř. v uschování vzata a která po zrušení exekuce nebyla žalobkyni vrácena, nýbrž zůstává jí odňatou i na dále proti její vůli porušením jejího práva vlastnického. Dovolatel, jemuž vylučovací žaloba byla doručena před podáním návrhu na uschování, musil již od prvopočátku počítati s tím, že, domáhaje se úschovy podle §u 259 ex. ř., zasahuje do majetkové oblasti osoby, proti níž nemá exekučního titulu a jejíhož majetku se neměl práva dotknouti. Jednal tedy na vlastní vrub. Když pak žalobkyně ve vylučovacím sporu zvítězila a když dovolatel na dále udržoval tento protiprávní zásah do cizího vlastnictví, platě na vydržování prasete, jest věc posuzovati tak, jako by šlo od počátku o věc svémocně odňatou (§ 338 obč. zák.). Za tohoto stavu věci nemůže býti vzhledem k předpisu §u 1440 obč. zák. ani ohledně období do zrušení exekuce ani ohledně pozdější doby uplatňováno zadržovací právo podle §u 471 obč. zák., pročez právem odvolací soud vyhověl žalobě o vydání prasete bez ohledu na tvrzené zadržovací právo. Z toho, co uvedeno, jest též patrné, že nebylo třeba obíratí se důsledky toho, že žalobkyně nepřizpůsobila prosbu žalobní uplatňovanému zadržovacímu právu. Otázka, zda a jaké náhradní nároky a proti komu by mohl dovolatel vznášeti, na jehož útraty prase bylo živeno, nespadá do rámce tohoto sporu; rozhodnutím tohoto sporu není také předbíháno případným nárokům dovolatelovým na náhradu nutných neb užitečných nákladů. Návoru dovolatelovu, že již v §§ 336, 1037 a 1038 obč. zák. jest obsažen právní předpis toho obsahu, že obmyslný držitel má zadržovací právo pro náklad, který sloužil k patrnému a převládajícímu užitku vlastníka věci, nelze vzhledem k předpisům novelisovaných §§ 471 a 1440 obč. zák. přisvědčiti.

Čís. 6650.

Vyvlastnění nemovitostí za účelem výstavby monumentálních státních budov (zákon ze dne 3. února 1920, čís. 87 sb. z. a n.).

Pro obor zákona čís. 87/1920 trvá v platnosti vyvlastňovací a odškodňovací řízení, upravené zákony o stavebním ruchu, třebas jinak jich účinnost pomínula uplynutím času.

Nedodržení čtrnáctidenní lhůty §u 5 (4) zákona ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n. a ze dne 25. ledna 1923, čís. 35 sb. z. a n. nemá škodlivého vlivu na vyvlastňovací právo.